

[Birthe Nielsen]

Venstre har igen taget fat på gratisprincipet, og det skulle såmænd ikke undre mig, om det er en af de ting, der kommer igen, når vi skal til at kigge på besparelser herinde i folketingsåret. Nu er der altså ikke noget, der er gratis, for vi betaler det jo alle sammen over vores skattebillet, og jeg forstår ikke, hvorfor man skal betale det to gange. Desuden er det også helt forkert, som venstre siger i bemærkningerne til forslaget, at det kun er folk med store indtægter, der benytter de praktiserende læger. Masser af dokumenterede undersøgelser viser, at det ikke passer. Tværtimod benyttes de af mange pensionister og familier med børn, især familier, der har problemer. Ca. 73 pct. af den danske befolkning henvender sig i dag til den praktiserende læge, når de har problemer. Så kan vi diskutere, om det ikke var andre steder, de skulle henvende sig. De kunne selvfølgelig gå på bistandskontoret og få den rådgivning og vejledning, som de egentlig er berettiget til at få, men det er der bare ikke tid til, fordi man har skåret så meget ned inden for den offentlige sektor, at serviceniveauet er blevet stærkt forringet.

Hr. Hans Hækkerup var inde på, at der allerede er sparet meget, og han nævnte her plejehjem og daginstitutioner. Det kan jeg kun bekræfte, for det fremgår af de sidste vedtagelser her i folketingsåret, at det netop er på disse områder, man især har sparet.

Venstre siger i forslaget, at der nu også skal betales for kost på sygehuse. Er det meningen, at man skal tage madpakke med, når man skal indlægges, for efterhånden bliver det jo sådan, at man kun kan være indlagt én dag ad gangen?

Hvis regeringen fortsætter med at hilse disse reaktionære forslag, der kommer fra venstre, velkommen, så siger jeg bare: velkomme!

Dræbye (RV):

Jeg synes, der indledningsvis er grund til at gøre opmærksom på, at vi jo er i gang med en proces, som i vid udstrækning overfører opgaver og kompetence til kommuner og amtskommuner, og at det ikke i sig selv fører til yderligere besparelser på de amtskommunale og de kommunale budgetter, hvorfor der ikke ser ud til at være nogen større effekt

af en yderligere decentralisering eller opblødning af standarder og normer.

Når jeg siger det, er det ikke, fordi jeg ikke mener, det er nødvendigt at gennemføre en sådan opblødning af standarder og normer, men for at gøre opmærksom på, at der er andre faktorer, som betyder noget for den kommunale og amtskommunale udgiftsudvikling, som går i den anden retning.

For det første er det sådan, at kommunalbestyrelsesmedlemmer og amtsrådsmedlemmer i stor udstrækning er en hel del usikre på den kompetence, de faktisk har fået stillet til rådighed. Det ved man mange steder, ikke mindst i Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, som meget hyppigt får henvendelser, som går ud på, om ikke den pågældende forening vil fastlægge standarder og normer for et ikke-reguleret område. Netop ud fra en betragtning om, at verden er så stor og kompleks, at det er svært at have styr på alle enkeltheder i den, beder man om at få fastsat standarder og normer.

Forslag nr. 208 i venstres beslutningsforslag viser, at man her sælger dette under en ganske klart falsk varebetegnelse. Beslutningsforslaget drejer sig jo om yderligere kommunal selvbestemmelse, men forslag nr. 208 i det kommunale sparekatalog går ud på, at der skal fastsættes yderligere normer inden for daginstitutionsområdet, og at man skal opnå besparelser ad denne vej.

Det andet væsentlige, som skaber presset på kommunernes og amtskommunernes udgifter, er udviklingen i samfundet: arbejdsløsheden, den øgede erhvervsfrekvens for kvinderne, ændrede familiemønstre og meget andet. Skal man opnå en udvikling i retning af, at presset på de offentlige finanser mindskes, må man beskæftige sig med måder at løse de fælles opgaver på, som ikke er så udgiftskrævende, men det forudsætter en alternativ udvikling og kan ikke klares ved, at man skærer en top af de eksisterende udgifter og løser opgaverne på nøjagtig samme måde.

Skulle man gennemføre venstres intentioner, burde man derfor nok snarere stille mod et samarbejde imellem en række statslige sektorer og kommunerne om at finde alternative måder at løse fælles opgaver på. I stedet for at være cirkulæreforfatter skulle statsmagten i stor udstrækning som konsulent gå ud og hjælpe kommunerne og amtskommunerne